

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 97.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366436800/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

drak med mig paa en glædelig Fest. Og da mit Svendestykke var færdigt, og den store smukke Liigkiste stod til Skue i Værkstedet, husker du da hvor den Gamle var glad, og hvor lykkelig du sank i mine Arme, da han lagde din Haand i min over Kisten og sagde: tag hende, Frants, og vær brav! her skal du boe og bygge med hende engang, naar jeg ligger i denne Kiste og venter paa en saelig Opstandelse.»

«Ak, det skete dog ikke – sukkede Johanne – Kisten staaer vist endnu der paa Loftet og forskrækker Pigerne i Mørke. Nu er det gamle kjære Huus jo endogsaa i Vanrygte, og Ingen vil mere leie eller købe det, siden de mange ulykkelige Dødsfald.»

«Just det kan være vor Lykke, Johanne! det for vil Hr. Stork nu sælge det for saa urimelig godt Kjøb og give et halvt Aars Henstand paa det Hele. Inder et halvt Aar maa det langvarige Skifie jo være sluttet, og vi faae dog i det mindste saameget, at vi kan betale hvad vi skyldte, saa er Huset vores, og med det skal du see er der Lykke og Velsignelse. At tre Børn kan døe der i et halvt Aar af Meslinger og et Par gamle Folk af Alderdom, deri er vist Huset uskyldigt. At Gædrenge har hittet paa at ridse «et forbandet Huus» paa Muren, det forskrækker kun de gamle gode Koner i Vartov. For mig er og bliver det et velsignet Huus, og vil Hr. Stork modtage mit Bevis for Kjøbesummen, uden anden Sikkerhed, end mit ærlige Ansigt, saa er Huset mit idag, og vi kan flytte derind den Dag imorgen.»

«Ak, kjære Mand, jeg vilde saa nødigt, vi skulde komme i mere Gjæld til denne Hr. Stork; det er ingen god Mand, maa du troe, hvor venlig og høflig han endogsaa synes. Selv Farbroder kunde jo aldrig ret lide ham, hvorvel han ikke kunde hade nogen: Guds Skabning paa Jorden. Men hver Gang Hr. Stork kom og talte om Handel og Bodmerie, blev han mørk og stille og gav mig Vink til at gaae paa mit Kammer.»

«Hr. Stork havde dengang et godt Øie til dig, ved jeg nok – sagde Frants og smilede selvtilfreds – men jeg var ham for lykkelig en Medbeiler. Nu, det var en Daarlighed af den gamle Pebersvend; det er nu glemt, og den Godhed, han havde for dig, er nu endogsaa gaaet over til mig. Han kræver mig jo aldrig for Huusleien, gav mig endogsaa et nyt Laan til Barnedaaben og viser mig meer Artighed, end nogen Anden.»

«Men den Maade, hvorpaa han seer paa mig, Frants, er mig altid modbydelig, og jeg har ingen god Tro til hans Venlighed og bestan-

dige Tæien om hans Redelighed. Selv Huset, han vil nu sælge, kom han neppe saa ærlig til, som han siger, og de store Fordringer, han har paa sin Farbroders Boe, har jeg aldrig hørt Farbroder tale om. Gud veed hvad der bliver tilovers, naar nu hver faaer Sin; og Alle holdt dog Farbroder for en rig Mand.»

»Det maa Skifteretten forstaae – svarede Friants – men det veed jeg kun, at jeg er en Gjak, om jeg nu ikke kjøber Huset.»

»Sandt at sige, kjære Friants! – sagde Johanne nu bønlig – jeg er næsten lidt ængstelig for at flytte ind igien i det Huus, hvor kjær ogsaa hver Kroeg der maa være mig fra min Barndom. Farbroders ulykkelige Dødsmaade kan jeg dog aldrig ret forsøbe mig med, og hver Gang jeg gaar over Lange-Bro og seer de Druknedes Dødningshuus med de lave Vinduer, er det mig altid som jeg maatte hen og see derind, om han ikke laae der endnu og ikke kunde komme i Jorden, førend han kom i sin rette Kiste.»

»Spøger endnu de gamle Ammestue-Eventyr i dit Hoved, min Johanne! For din gode kjære Farbroder behøve vi vist ikke at frygte. Han vilde dog kun bringe os Lykke og Velsignelse, hvis han endnu skulde være om os paa Jorden. Men derfor er jeg rolig; han var from og gudfrygtig, og der var vist Intet i hans Liv, som kunde forstyrre hans Ro efter Døden. At han forsætlig skulde have styrtet sig i Stranden, som Rygtet jo har villet indbilde os, derfor er jeg fuldkommen tryk. Havde jeg kun ikke just været paa min Svendereise og da hos din døende Møster, havde vi maaskee haft ham endnu. Hvor ofte har jeg ikke advaret ham mod den Seilen alene paa Kalleboe Strand! men det skulde han nu engang hver Søndag. Saalænge jeg var i hans Lære, fulgte jeg jo altid med, og da jeg reiste, lovede han mig dog, at tage en Sømand med sig for Fremtiden.»

»Ak, det var en ulyksalig Juul – sukkede Johanne – først da man havde lyst efter ham i Avisen og Hr. Stork havde genkjendt ham i de Druknedes Huus og besørgt ham jordet i Stilhed som en Selvmorder, først da fik jeg Ulykken at vide, og han kom ikke engang i sin rette Kiste og med Nød og neppe i christen Jord.»

»Lad os nu ikke sørge længer, kjære Kone, over hvad der dog ikke stod i vor Magt at hindre! men lad os til min fromme Mesters Erin- dring nu holde hans gamle Huus i Agt og Ære, og befrie det fra det taabelige Vanrygte, ved ubekymret at boe og bygge, hvort han har le-